

בש"פ 1673/18 - מדינת ישראל נגד עמאר אלבייאע, יוסף אל שיח עמר, סעד ערמין

בבית המשפט העליון
בש"פ 1673/18

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיבים: 1. עמאר אלבייאע
2. יוסף אל שיח עמר
3. סעד ערמין

בקשה להארכת מעצר מעבר לתשעה חודשים לפי
סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה -
מעצרים), התשנ"ו - 1996

תאריך הישיבה: י"ב באדר התשע"ח (27.2.2018)

בשם המבקשת: עו"ד יובל קידר

בשם המשיבים 1-2: עו"ד ניק קאופמן

החלטה
בעניין המשיבים 1 ו-2

1. בקשה לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק).

עמוד 1

המעצרים) להארכת מעצרו של המשיבים ב-40 ימים, החל מיום 27.2.2018 או עד למתן פסק דין בת"פ 369-10-16 בבית המשפט המחוזי בירושלים, לפי המוקדם.

2. ביום 2.10.2016 הוגש נגד המשיבים ושניים נוספים כתב אישום המייחס להם עבירות של קשירת קשר לסיוע לאויב במלחמה, חברות בהתאחדות בלתי מותרת, חברות בארגון טרור, ותמיכה בארגון טרוריסטי. למשיב 1 יוחסה גם עבירה של נוכחות באסיפה של התאחדות בלתי מותרת וכן עבירה של ניסיון יציאה שלא כדין מישראל. עיקרי המעשים המיוחסים למשיבים הם פעילות וחברות בארגון דאע"ש, קשירת קשר לביצוע פיגועים בשם ארגון זה וביחס למשיב 1 גם יציאה מישראל לתורכיה דרך ירדן, בניסיון להשתלב בפעילות ארגון דאע"ש בסוריה.
3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המדינה בקשה לעצור את המשיבים עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם. בבקשה נטען לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, שכן המשיבים הודו בחקירותיהם במעשים החמורים המיוחסים להם. בהחלטה מיום 30.10.2016 קבע בית המשפט המחוזי כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיבים, כי קיימת עילת מעצר נגדם בשל המסוכנות הגבוהה הנשקפת מהם, וכי חומרת העבירות אינה מאפשרת שחרורם של המשיבים לחלופת מעצר. על כן הורה בית המשפט על מעצרו של המשיבים עד לתום ההליכים נגדם. ביום 10.11.2016 התקיים דיון בבית המשפט העליון בערר שהגישו המשיבים על מעצרו עד תום ההליכים (בש"פ 8502/16). לבקשת בא כוחם בדיון, הערר נמחק.
4. משחלפו תשעת החודשים הראשונים למעצרו של המשיבים, הגישה המדינה בקשה להארכת מעצרו. ביום 26.6.2017 הוארך מעצרו של המשיבים, בהסכמתם, ב-90 ימים החל מיום 2.7.2017 (בש"פ 5143/17), וכך בשנית ביום 12.9.2017 החל מיום 30.9.2017 (בש"פ 7136/17). ביום 10.1.2018 הוארך שוב מעצרו של המשיבים, בהסכמתם, ב-60 ימים החל מיום 29.12.2017 (בש"פ 9925/17).
5. כעת מונחת לפני בקשת המדינה להאריך מעצרו של המשיבים ב-40 ימים נוספים, החל מיום 27.2.2018. בבקשה צוין כי פרשת ההוכחות בתיק הסתיימה וכן נשמעו סיכומי הצדדים, וביום 14.1.2018 קבע בית המשפט כי הכרעת הדין תינתן ביום 28.3.2018. נוכח האמור, ולאור מסוכנותם של המשיבים נטען כי יש להאריך את מעצרו כמבוקש.
6. בא כוח המשיב 3 נתן את הסכמתו לבקשה ומעצרו הוארך בהתאם בהחלטת מיום 26.2.2018. לעומת זאת, בא כוח המשיבים 1 ו-2 (להלן: המשיבים) התנה את הסכמתו להארכת מעצר מרשיו בתנאי "שבית המשפט המחוזי בירושלים מילא אחר חובתו לפי סעיף 181א סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982". (להלן: סעיף 181א). בהודעה מיום 26.2.2018, הודיע בא כוח המדינה כי בבירור שנערך בבית המשפט המחוזי נמצא כי ככל הנראה לא ניתנה החלטה לפי סעיף 181א. משכך, נקבע התיק לדיון בפני ליום 27.2.2018, תוך שמעצרו של המשיבים הוארך, בהסכמת בא כוחם, עד להחלטה אחרת.
7. בדיון לפני חזר בא כוח המדינה על נימוקי הבקשה להארכת המעצר כאמור. כן נטען כי אין זיקה בין שאלת קיום הוראות סעיף 181א לשאלת המעצר, שכן סעיף 181א עוסק בהליך הפלילי בתיק העיקרי בעוד הפיקוח על המעצר מוסדר בהוראות אחרות של החוק. כן נטען כי גם אם לא קוימה הוראת סעיף 181א, החוק לא קובע כי יש עמוד 2

בכך כדי לפגום בהליך, ומכל מקום יהיה בידי המשיבים להעלות טענותיהם לענין זה במסגרת ערעור על פסק הדין, ככל שימצאו לנכון.

מנגד, טען בא כוח המשיבים כי מחובתו לעמוד על זכויות מרשיו וכי הוא מצפה כי בית משפט זה יעיר לגבי הפרת הוראת סעיף 181א, וכי הוא שומר על זכותו להעלות בעתיד טענות ולנקוט הליכים לענין זה.

8. דין הבקשה להתקבל.

9. כמצוין לעיל, המשיבים נאשמים בעבירות חמורות נגד ביטחון המדינה, והוחלט על מעצרם עד לתום ההליכים בעניינם לאחר שנמצא כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס להם, כי קיימת עילת מעצר נגדם בשל המסוכנות הגבוהה הנשקפת מהם, וכי חומרת העבירות אינה מאפשרת שחרורם של המשיבים לחלופת מעצר. ההחלטה על מעצרם אושרה בבית משפט זה.

כידוע, עיקר תכליתה של הסמכות לפי סעיף 62 ל־ לקיים ביקורת על קצב התקדמות ההליך וניהולו התקין ולאזן בין זכויות הנאשם לבין האינטרס של שמירת שלום הציבור וביטחונו (בש"פ 38/15 מדינת ישראל נ' פלוני (11.1.2015); בש"פ 6532/15 מדינת ישראל נ' קופר (11.10.2015)). בענייננו, כמפורט לעיל, ניהול המשפט הסתיים וכך גם שלב סיכומי הצדדים, והתיק קבוע להכרעת דין לעוד כחודש ימים (28.3.2018). בנסיבות אלה יש אפוא בסיס איתן לבקשת המדינה להארכת מעצר המשיבים.

10. בשולי הדברים אעיר כי איני סבור כי בנסיבות הענין דנן יש באי קיום הוראת סעיף 181א, ככל שאכן לא קוימה, כדי להשליך על אישור הארכת מעצרם של המשיבים. עניינה של הוראה זו בהכרעת הדין בתיק העיקרי, ותכליתה העיקרית היא לקיים פיקוח אחר מועד מתן הכרעת הדין בפלילים, לצד התכלית של מניעת עינוי דין לנאשם (ע"פ 8994/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (1.9.2009), להלן: ענין פלוני). אכן, ראוי כי בתי המשפט יקפידו למלא אחר ההוראות, המהותיות והדיוניות, של סעיף 181א, ואולם נקבע כי "חריגה מן המועדים הקבועים בו לענין מתן הכרעת הדין אינה גוררת אחריה את ביטולה של הכרעת הדין המרשיעה שניתנה באיחור ואת זיכוי של הנאשם, אלא במקרים נדירים וחריגים ביותר" (ענין פלוני, שם).

11. אשר על כן אני נעתר אפוא לבקשת המדינה ומורה על הארכת מעצרם של המשיבים ב-40 ימים, החל מיום 27.2.2018 או עד למתן פסק דין בת"פ 369-10-16 בבית המשפט המחוזי בירושלים, לפי המוקדם.

ניתנה היום, י"ג באדר התשע"ח (28.2.2018).

ש ו פ ט